

З дитячих спогадів

Василь Стус

Добридень наш — гірко-запахущий,
осотом і щирцею пропах.
Куріє порох. Недалечко — шлях.
Зобіч од нього — сизі райські кущі.

Подертий бриль на голові. В руках —
тупа сапа: цупкий будяк колючий!
Вузенька постать на п'яти рядках
тобі за редьку гірше надокучить.

А потім глухо загуде гудок
парокотельні — й світ тобі розвидніє,
як озоветься наш городній бог
своїм ласкавим і гірким “добриднем”.

Він із спецівки вийме хліба шмат —
і рідний степ ріднішає стократ.